

Felfüggesztve

Lévay Péter

Gamma már megszámíthatatlan órája csüngött a korlátba kapaszkodva. Lába alatt pár méterrel az óceán hullámai néha-néha békésen megcirógatták a talpát, s a páradús levegőt is alig járta át egy-egy szellő. Egész idilli környezet, gondolta magában. Még meg is tudná szokni, ha nem lenne ennyire kilátástalanul nyomorult helyzetben. Amerre a szem ellátott, az óceán hömpölygött, s minden bizonnyal maga alatt több kilométerrel van a tengerfenék. A korlát maga hasonlóan kétségbeejtő perspektívát nyújtott: mindkét irányban elnézve a távolságba veszett; sehol egy alátámasztás. Egy csupasz, vékony fémrúd volt, amit úgy tűnt, maga a Jóisten tart rezzenéstelenül, annyira ellentmond a fizika törvényeinek.

Gamma egyetlen szerencséje az volt, hogy nem volt egyedül. A rúdon ugyanis százával csüngtek az emberek, tanácstalanul pislogva, vagy épp hisztérikusan ordítva segítségért. Persze a társaságért meg kellett szenvedni: amióta magához tért, kemény órákon át araszolt a rúdon,

hogy valahova eljusson. Mire felfogta, hogy itt nincs cél, se kiindulópont, elfáradt, de legalább találkozott az első emberrel. Fiatal, jóvágású férfi volt, tejfelszőke haja csak úgy világított a ragyogó napfényben. Meglepetten emelte fel tekintetét, habár Gamma közeledtére már órák óta figyelhetett volna.

– Hát te ki vagy? – kérdezte Gammát.

– Gamma vagyok – mondta gyanakodva, méregetve az idegent. – És te?

– A nevem Szigma. Miért csüngünk itt?

– Nem tudom. Te is észrevetted, hogy nem fáradunk el a lógásban? Csak ha mozogni kezdünk – most Szigmán volt a sor, hitetlenkedve fúrta kék szemeit Gammáéba.

– Én... Nem mozogtam még. Csak csüngök. Nem jutnék sehová sem. Értelmetlen. Viszont, ha tovább akarsz menni, elengedlek.

– Nem tudom. Igazából örülnöm kéne, hogy találkoztam valakivel – mélázott Gamma. – De úgy érzem, most mennem kell tovább. Viszont nem tudom, hogyan fogunk tudni helyet cserélni.

– Emiatt ne aggódj, én már megtaláltam a módját – mondta Szigma, majd hirtelen elengedte a korlátot, s éles csattanással beleugrott a vízbe. Gamma rémülten kiáltott az előbukkanó szőke fej után:

– Megőrültél! Helyet is cserélhattünk volna! Most meg fogsz fulladni!

– Én már úgymint untam a csüngést. Ha meg is fulladok, addig is élvezem a szabadságot! Sok szerencsét neked! – mondta, majd könnyed úszótempókkal elkezdett távolodni Gammától.

Értetlenül nézett a kis folt felé, ami bár egyre zsugorodott, mégis feltűnést keltett az ember szemében. Még jó darabig

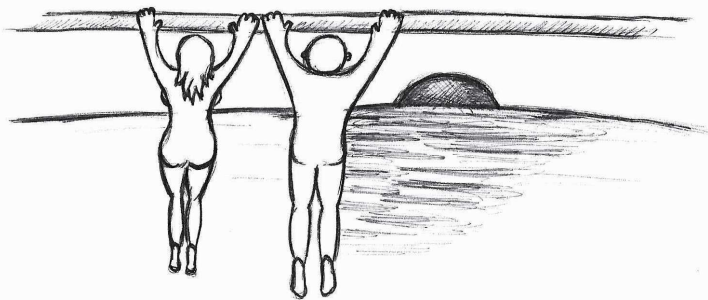
gondolkozott egy helyben, amikor egy öblös hang szólt hozzá:

– Gyere már közelebb, fiam! Hadd lássalak. Az a barom Szigma nagyon unalmas társaság volt. Most legalább mindenki megkapja a magának való társaságot: én téged, Szigma meg a tengert. Na, mi lesz már? Gyere! – a hang gazdája egy kövér, kopasz, csupasz állú emberke volt, Szigma nem is értette, hogy nem vette eddig észre. Úgy csüngött ott gömbölyű testével és apró végtagjaival, gondolta Gamma, mint a sonka a kamrában.

– A nevem Gamma... – kezdte a fiú, de a sonka-ember közbevágott:

– Persze, persze. Én meg az Alfa vagyok. Mond csak, mi járatban errefelé? – vigyorgott rá, kivillantva ocsmány fogait.

Milyen ostoba kérdés, gondolta Gamma. Mit gondol ez, kikapcsolódásból lógok itt?

– Nem tudom, uram. Csüngök és araszolok, hátha eljutok valahova.

– Badarság! Sehova nem juthatsz el. Nem jöttél még rá? Ó, ti fiatalok mind olyan hülyék vagytok! Az ideáitokkal együtt. Nincs hova menned. Csüngj csak, ahogy én is teszem; megnyugtató – ránézve Alfa önelégült képére, Gamma arcán az undor egy halvány árnyalata suhant át.

– Én megyek tovább – jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon. – Engedjen át!

Alfa húsos arcáról lehervadt a széles mosoly. Kelletlenül elkezdett mocorogni, mutatva, hogy átengedi Gammát. A fiú óvatosan elindult a férfi felé. Egymással szemben csüngtek, így Gamma tökéletesen érezhette Alfa szájának orrfacsaró bűzét. Émelyegni kezdett, de azért ügyesen kerülte ki kezével Alfa tömpe ujjait, hogy fogást találjon a férfi izzadságától sikamlós rúdon. Már éppen elhaladt mellette, amikor Alfa gonosz vigyorral kísérve kitátotta ocsmány képét, és beleharapott Gamma bal kezébe. A fiú fájdalmasan felordított, s immár csak jobb kezével tartotta magát; ernyedett kezéből folyt a vér. Alfa elégedetten bámult malacszemeivel.

– Mondtam, hogy hülyék vagytok! Ha van eszed, nem bízol meg bennem. Most meg fogsz halni, a saját hülyeséged miatt! – mondta, majd lassan elkezdett mászni a tehetetlenül himbálódzó Gamma felé.

A sonka-ember diadalittas rikkantással lódította meg bal lábát, hogy leterítse a fiút. A rúgás azonban nem ért célba. Gamma értetlenül nézett Alfa kezeire, amin két formás láb taposott. A vaskos ujjak hamar engedtek a bizonyára éktelen fájdalomnak, lefűződtek a rúdról, s gazdájával együtt a tengerbe hullottak. Alfa minden jajszó nélkül, tompa puffanással csapódott vízbe, s élettelen kőként süllyedt egyre lejjebb. Gamma felé egy kecses kéz nyúlt, s a fiú alig kulcsolta össze vele sajátját, a kéz egy erős rántással

felhúzta a korlátra. Megszédült a hirtelen változástól, de a kéz nem eresztette.

– Théta vagyok – mondta a lány. Mert mi más lett volna, ha nem egy lány... gondolta Gamma. Méghozzá milyen gyönyörű! Théta kacér-aranyosan rákacsintott szeplős orcája mögül, mire a fiú elpirult.

– Gyere, kedves Gamma! Mostantól együtt haladunk tovább! – meg sem várva a fiú válaszát, szélesebben nekiiramodott, egyensúlyát nem veszve a szűk rúdon.

Gyönyörű napokat éltek meg ekkor. Sok száz ember felett haladtak el, akik értetlenül, s epekedve néztek utánuk. Csodálták a naplementét, és együtt mosolyogtak a felkelő nappal; lenyűgözve bámulták órákig a csillagos eget, s utána töretlenül futottak tovább. Sok furcsa szerzettel találkoztak közben, akiken legalább annyit mulattak, csodálkoztak, vagy ijedeztek, mint az őket körülvevő környezeten.

Találkoztak egy idős nővel, aki kézen állt a korláton, könnyörögni kellett neki, hogy engedje át őket. Pínek hívták, és amióta csak az eszét tudja, így csüng a korláton; csak azt nem érti, hogy miért áll mindenki kézen rajta kívül.

Elhaladtak egy férfitársaság felett is, lehettek vagy húszan, és azzal mulatták az időt, hogy vicceket meséltek egymásnak, szóláncot játszottak, vagy csak a korlát furcsa legendáinak egyikét elevenítették fel. Sokat elidőztek itt, mert mindegyik férfinak volt mondanivalója, és a társaságuk kellemes volt. Théta édes kacaja bejárta mindenkinek szívét, s mindannyian feledni tudták nyomorult helyzetüket. De egy idő után Thétát untatni kezdték a viccek, s noha Gamma jól érezte magát, továbbálltak.

Gyerekekkel is találkoztak, akik azzal ütötték az időt, hogy egymás lábába kapaszkodva mártóztak az óceán vizében.

Thétát megrettentette a látvány, ezért innen hamar elmentek.

Sok furcsa szerzettel találkoztak még, de sehol sem tudtak egy helyben maradni. Már hetek óta haladtak egy irányba, a táj mit sem változott, s a korlát is ugyanolyan unalmasan nyújtózkodott a látóhatáron túlra.

Egyszer aztán találkoztak egy agg férfival, aki Ómegának nevezte magát. Nagyon megörült nekik, s amikor megszólították, ennyit mondott csupán:

– Hát eljöttetek végre! – sóhajtotta, majd a korláttal együtt az óceánba zuhant, egyre mélyebbre, s mélyebbre...

Ők ketten pedig ott fenn megértették, miért létezett a korlát; és látták, hogy ez így van jól.